

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, JUDr. Tomáše Homoly, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Petra Škvaina a JUDr. Karla Urbana, o návrhu **předsedy kontrolní komise Exekutorské komory** ze dne 7. 10. 2013 na zahájení kárného řízení proti **JUDr. S. P., soudnímu exekutorovi** Exekutorského úřadu Písek, se sídlem Prokopova 339/14, Písek, zast. JUDr. Markem Hastíkem, advokátem se sídlem Pellicova 648/33, Brno, při ústním jednání konaném dne 10. 3. 2014,

t a k t o :

**JUDr. S. P., nar. X,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Písek,**

j e v i n e n , ž e

jako soudem pověřený soudní exekutor ve věci sp. zn. 117 EX 569/11 pokračoval v provádění a provedl dne 18. 12. 2012 exekuci prodejem nemovitosti i přes to, že exekuční řízení bylo v části týkající se prodeje nemovitosti přerušeno,

t e d y

závažně porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním a stavovským předpisem,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

Podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu se mu ukládá

p o k u t a v e v ý š i 100.000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14052013.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

I.1. Kárná žaloba

Předseda kontrolní komise Exekutorské komory podal na základě šetření provedeného kontrolní komisí v rámci dohledu nad exekuční činností kárnou žalobu proti soudnímu exekutorovi JUDr. S. P., a to pro skutek, který je uveden ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárná žaloba vychází z toho, že kárně obviněný soudní exekutor byl pověřen vedením exekuce proti povinnému J. K. celkem ve třech řízeních (sp. zn. 117 EX 569/11, 117 EX 2996/11 a 117 EX 3274/11). Proti stejnému povinnému byla nařízena i další exekuce, jejímž provedením byl Okresním soudem v Písku pověřen soudní exekutor JUDr. M. S., Exekutorský úřad Praha 9. V rámci tohoto řízení vydal JUDr. S. dne 1. 11. 2010 exekuční příkaz prodejem nemovitostí povinného č. j. 085 EX 6807/10-26. Tento exekuční příkaz byl doručen příslušnému katastrálnímu úřadu dne 2. 11. 2010. Kárně obviněný v řízení sp. zn. 117 EX 569/11 vydal dne 12. 4. 2011 exekuční příkaz, kterým postihnul stejné nemovitosti povinného jako JUDr. S. Tento exekuční příkaz byl doručen příslušnému katastrálnímu úřadu dne 20. 4. 2011. Kárně obviněný pak tuto exekuci realizoval. Takový postup byl v rozporu s § 14 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probírajících výkonů rozhodnutí, ve znění do 31. 12. 2012, ve spojení s § 35 odst. 5 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění do 31. 12. 2012, § 46 odst. 1 exekučního řádu ve znění do 31. 12. 2012 a čl. 12 odst. 3 stavovského předpisu, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů.

Kárný žalobce polemizuje v kárné žalobě s tvrzením kárně obviněného, který během šetření provedeného kontrolní komisí uvedl, že protiprávní stav navodil soudní exekutor JUDr. S., který vydal první exekuční příkaz, ale následně byl zcela nečinný. Pokud by nečinnost JUDr. S. byla dána, měl se kárně obviněný obrátit na některý z dohledových orgánů, a ne jednat samovolně a v rozporu se zákonem. Navíc nelze usuzovat na nečinnost bez znalosti spisu, který kárně obviněný neměl k dispozici. Jednání kárně obviněného nelze omluvit ani poukazem na hledisko procesní ekonomie.

Kárně obviněný porušil dle kárné žaloby zcela zřetelná a bezrozporná znění shora uvedených předpisů. Navíc se tak stalo jen nedlouho před účinností novely zákona č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí; ta účinností od 1. 1. 2013 stanovila postup, jímž se lze bránit případné nečinnosti při prodeji nemovitosti.

Popsaným skutkem měl kárně obviněný závažně porušit své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním a stavovským předpisem. Přitom byl kárně obviněný již jednou kárným soudem za obdobné pochybení potrestán. Proto kárný žalobce navrhuje, aby kárně obviněnému bylo uloženo kárné opatření ve formě pokuty ve výši dle uvážení kárného senátu.

I.2. Obhajoba kárně obviněného

Kárně obviněný se ve svém písemném vyjádření ke kárné žalobě vyslovil ke skutku, který mu je kladen za vinu.

Dle kárně obviněného není skutkový děj vylíčený v kárné žalobě úplný. Dne 18. 4. 2012 učinil kárně obviněný u JUDr. S. dotaz na stav řízení v jeho věci 085 EX 6807/10. Po vyhodnocení odpovědi JUDr. S. dal kanceláři pokyn, aby v řízení bylo pokračováno a byly činěny kroky směřující k prodeji nemovitosti. Z přípisu soudního exekutora JUDr. S. bylo patrné, že je nečinný v době od listopadu 2010 do dubna 2012. Z údajů o majetku povinného bylo patrné, že kromě nemovitosti a několika movitých věcí nic dalšího nevlastní. Movité věci byly navíc sepsány pro jinou (časově předchozí) exekuci. V rozhodné době neexistovala právní úprava, která by umožňovala čelit zřetelné a dlouhodobé nečinnosti jiného exekutora. Obrátit se na dohledové orgány není účelný postup a nesměruje k nápravě věci samé.

Kárně obviněný písemné vyjádření uzavírá tím, že dražbu konanou dne 18. 12. 2012 neprováděl osobně, ale na základě jeho pověření tak učinil exekutorský kandidát. Skutek kladený mu za vinu nenaplňuje intenzitu kárného provinění, neboť nejde o takové porušení povinnosti stanovené právním předpisem, které by bylo možno označit jako závažné.

II.

Splnění předpokladů pro věcné projednání

Kárný senát nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro její věcné projednání. Dospěl k závěru, že kárná žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje stanovené náležitosti a byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

Kárná žaloba tedy splňuje předpoklady pro její věcné projednání.

III.

Průběh soudního jednání ze dne 10. března 2014

Kárný žalobce rekapituloval kárnou žalobu a nad její rámec, s ohledem na písemné vyjádření kárně obviněného, dodal, že alternativně klade kárně obviněnému za vinu, že jako soudem prověřený exekutor dal svému zaměstnanci výslovný pokyn, aby prováděl a provedl exekuci prodejem nemovitých věcí i přes to, že toto exekuční řízení bylo v této části přerušeno. Dle kárného žalobce je tím zachována totožnost skutku, protože ta je zachována, je-li dán alespoň shodný následek při rozdílném jednání.

Obhájce kárně obviněného plně odkázal na písemné vyjádření ve věci.

Kárně obviněný využil svého práva ve věci nevypovídat.

V rámci dokazování konstatoval kárný soud podstatné skutečnosti z jednotlivých spisů, které mu byly kárně obviněným předloženy. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nezpochybňovali skutečnosti plynoucí z obsahu spisů, s nimiž se soud v úplnosti seznámil v rámci předběžného šetření podle § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, byly k důkazu ze spisů konstatovány pouze listiny rozhodné pro posouzení žalovaného jednání.

Ze spisu exekutorského úřadu v Písku zn. 117 EX 569/11 byly konstatovány následující listiny. K návrhu na nařízení exekuce ze dne 17. 2. 2011 (oprávněný: BAIL+Q s. r. o., povinný: J. K.) je připojen exekuční titul, jímž je rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 11. 2010. Žalovanému J. K. bylo tímto rozhodnutím uloženo k zaplacení 368.238 Kč s příslušenstvím. Ve spise je dále založeno na č. l. 11 usnesení Okresního soudu v Písku, č. j. 118 EXE 455/2011-11, jímž soud nařídil výkon rozhodnutí a pověřil provedením této exekuce soudního exekutora JUDr. S. P. Dne 12. 4. 2011 exekutorský úřad lustroval nemovitosti povinného, v příslušném výpisu je na straně 3 uvedena nařízená exekuce JUDr. M. S., Exekutorský úřad Praha 9, na straně 4 se nachází exekuční příkaz ze dne 1. 11. 2010, který byl vydán vposled jmenovaným soudním exekutorem. Na č. l. 20 je založen exekuční příkaz vydaný JUDr. S. P. ze dne 12. 4. 2011, jímž se nařizuje provedení exekuce prodejem nemovitostí povinného zapsaných na LV 530 v katastrálním území Mladotice u Drhovle. Dále je ve spise založen výpis z katastru nemovitostí ze dne 27. 10. 2011, kdy proběhla opakovaná lustrace: na str. 3 je stále zapsán exekuční příkaz Exekutorského úřadu Praha 9 ze dne 1. 11. 2010. Exekutorský úřad kárně obviněného znovu lustroval stav katastru nemovitostí 25. 9. 2012, opět se stejným výsledkem. Dne 9. 10. 2012 byla kárně obviněným vydána dražební vyhláška, která nařizuje dražební jednání na den 18. 12. 2012 v 10.00 hod. Na č. l. 102 je založeno usnesení vydané exekutorským kandidátem JUDr. P. S., jímž z pověření kárně obviněného příklep paní J. K.; jeho účast na provedení dražby je zřejmá i z protokolu o jejím provedení.

Ze spisu zn. 117 EX 3274/11 byly konstatovány následující listiny. Předně byl čten přípis ze dne 18. 4. 2012, jímž kárně obviněný JUDr. S. P. požaduje od soudního exekutora JUDr. M. S. zprávu o průběhu exekučního řízení ve věci exekuce na povinné M. K. aj. K. Kárně obviněný žádá o sdělení údajů, kolik bylo vymoženo a kolik zbývá k vymáhání, zda exekutor JUDr. S. předpokládá provedení dražby nemovitostí zapsaných na LV 530 v katastrálním území Mladotice u Drhovle, respektive v jaké fázi se exekuce prodejem nemovitostí nachází. V uvedeném spise je založena i odpověď soudního exekutora JUDr. S. ze dne 20. 4. 2012, který sděluje, že vede exekuci ve věci oprávněného Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky proti povinnému J. K.. JUDr. S. dále uvádí, že dlužná částka ve věci činí 30.393 Kč, vymoženo dosud nebylo nic a o prodeji nemovitosti se zatím neuvažuje.

Kárně obviněný se k provedeným důkazům blíže nevyjádřil a uvedl, že nenavrhuje provedení dalších důkazů. Shodně se vyslovil i kárný žalobce.

V závěrečné řeči kárný žalobce uvedl, že je po provedeném dokazování nesporný skutkový stav, a sice že kárně obviněný dal pokyn svému zaměstnanci k provedení exekuce prodejem nemovitých věcí, která byla *ex lege* přerušena. Liší se nicméně právní hodnocení. Kárně obviněný poukazuje na prodlení jiného soudního exekutora v jím vedeném exekučním řízení a pak namítá také nedostatečnou závažnost svého jednání. S takovým hodnocením se kárný žalobce neztotožňuje. Jednáním kárně obviněného nemohlo dojít k lepšímu uspokojení oprávněného, protože pořadí při rozvrhu je učeno zákonem. Kárně obviněnému se navíc nabízely hned dvě cesty, jak mohl případné nečinnosti jiného soudního exekutora čelit. První z nich byl podnět dohledovému orgánu, který sice sám nemůže ve věci nic učinit, ale může působit nepřímou. Pokud by věc prošetřoval dohledový orgán, měl by také kárně obviněný jisté dobrozdání, že exekutor první v pořadí byl skutečně v prodlení. Druhou možností bylo obrátit se na exekuční soud, který pověřil JUDr. S. vedením exekučního řízení. Ani jedno z těchto řešení soudní exekutor nezvolil, namísto toho svévolně a v rozporu se zákonem provedl dražbu.

Kárný žalobce také setrval na tom, že jednání kárně obviněného bylo závažné. Mohlo totiž dojít k narušení důvěry veřejnosti v řádný výkon exekuční činnosti a kárně obviněným zvolený nezákonný postup má také dopad do oblasti jeho odměny. Kárný žalobce proto navrhl

shledat kárně obviněného vinným ze závažného porušení právních předpisů a jako kárné opatření mu uložit pokutu ve výši dle uvážení kárného senátu.

Obhájce kárně obviněného ve své závěrečné řeči stručně shrnul své argumenty. Kárně obviněný se dle obhájce doznal ke skutku, jak byl uveden v kárné žalobě. Má však za to, že popsany skutek nedosahuje takové intenzity, aby se jednalo o kárný delikt, tedy o závažný, zřetelný a intenzivní excés z norem stanovených právním předpisem. Kárně obviněný byl při svém postupu veden zásadou procesní ekonomie a jen reagoval na nečinnost soudního exekutora JUDr. S. Obhájce navrhl zprostit kárně obviněného viny. V případě uznání viny navrhl obhájce uložení pokuty při samé dolní hranici sazby.

Kárně obviněný nevyužil svého práva na poslední slovo.

IV. Posouzení věci

IV.1. obecné otázky

Kárný senát při posouzení odpovědnosti soudního exekutora vycházel z dosavadní soudní judikatury, z níž konstantně plyne, že stát exekučním řádem přenesl část výkonu své moci – specificky moci soudní, jíž je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický, či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Podle § 2 odst. 1 exekučního řádu je exekutor při exekuční činnosti vázán jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu. Kárným proviněním podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je závažné nebo opětovné porušení povinnosti stanovené právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 417 a násl.].

Kárný soud již ve svém rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 - 182, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „ne každé porušení povinností stanovených právním předpisem nebo usnesením Exekutorské komory bude kárným proviněním. Stěžejní otázkou je posouzení závažnosti porušení povinnosti, jejíž hodnocení závisí na všech okolnostech konkrétního případu. Závažnost porušení povinnosti se proto určuje významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou. Bude třeba přiblížit i k tomu, že případná újma způsobená chybným postupem exekutora může být v mnoha případech ireverzibilní, neboť nábrada škody formou uvedení v předešlý stav (naturální restituce) je pro škody vzniklé v exekučním řízení podle § 57 exekučního řádu vyloučena, a lze se tedy domáhat jen finančního odškodnění. Kárný senát souhlasí s názorem, že kárné řízení proti exekutorům se nemůže stát prostředkem sjednocování exekuční judikatury a nemůže nabrazovat věcný soudní přezkum rozhodnutí exekutorů, k němuž jsou příslušné soudy v jiném řízení, a to na základě systému opravných prostředků, které upravuje jak exekuční řád, tak i občanský soudní řád. Nemíni rovněž soudní exekutory postihovat za jejich právní názory. Nicméně, je-li podán návrh na zabíjení kárného řízení proti soudnímu exekutorovi, je kárný soud povinen posoudit, zda skutky,

v nichž je kárné obvinění spatřováno, zakládají kárnou odpovědnost, či nikoliv. Kárný senát je přesvědčen, že soudní exekutor by měl být kárně odpovědný za své excesivní přehmaty, pod něž lze jistě podřadit porušení zřejmého a nesporného ustanovení zákona, případně jeho interpretaci naprosto extrémním a nepřijatelným způsobem.“

Vymezení skutku v kárné žalobě bylo provedeno dostatečným způsobem. Provádění exekuce je povinností soudního exekutora, která plyne přímo ze zákona. Skutek byl vymezen tak, že kárně obviněný pokračoval v provádění exekuce a provedl ji. Veškeré úkony v řízení, které bylo ze zákona přerušeno, včetně pověření kandidáta soudního exekutora provedením dražby, jsou přičitatelné samotnému soudnímu exekutorovi. I samotné zmocnění je totiž nutno považovat za „pokračování“ exekuce, které bylo žalováno. Proto kárný soud nijak nezasahoval do skutku a jeho vymezení, jak při jednání navrhl k úvaze kárný žalobce.

Kárný soud po projednání věci dospěl k závěru, že kárná žaloba je důvodná, a proto kárně obviněného shledal vinným, jak je ve výroku uvedeno (viz odůvodnění IV.2). Kárný soud přitom zdůrazňuje, že při posouzení věci vycházel ze znění exekučního řádu rozhodného v době spáchání skutku.

IV.2. uznání viny

Po skutkové stránce je nesporné, že kárně obviněný provedl exekuci prodejem nemovitostí, ačkoliv předmětné nemovitosti již byly postiženy dřívějším exekučním příkazem jiného soudního exekutora. Tato skutečnost plyne z provedeného dokazování, jakož i ze shodného tvrzení kárného žalobce i kárně obviněného.

Je tedy evidentní, že skutek, který byl soudnímu exekutorovi kladen za vinu, se stal.

Postup při provádění exekucí v případě, jsou-li exekucemi nařízenými soudem, správcem daně nebo orgánem veřejné správy souběžně postiženy tytéž věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, upravuje blíže zákon č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí. Pro souběh exekucí prodejem nemovitostí se použije § 14 tohoto zákona (v daném případě ve znění ke dni provedení exekuce kárně obviněným, tj. do 31. 12. 2012). Podle odstavce 1 cit. ustanovení platilo, že postihují-li exekuce souběžně stejné nemovitosti povinného, provede se ta exekuce, která byla nejdříve nařízena; řízení v ostatních exekucích se ohledně této věci dnem právní moci jejich nařízení přerušují. Podle odstavce 2 písmene b) se pořadí nařízení exekuce řídí dnem, kdy příslušnému katastrálnímu úřadu byl doručen exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem. Podle odstavce 3 v řízení o přerušené exekuci lze pokračovat jen tehdy, jestliže v dříve nařízené exekuci nebyly do jejího pravomocného skončení nemovitosti prodány a jestliže vymáhaná pohledávka dosud nezanikla. Z více přerušovaných exekucí se pokračuje v té, která byla nařízena dříve. Podle § 19 citovaného zákona po dobu přerušování řízení se neprovádějí úkony exekuce a neběží lhůty. Jestliže se v řízení pokračuje, počínají lhůty běžet znovu. Stejně tak podle § 46 odst. 6 exekučního řádu nelze exekuci provést ani činit kroky k jejímu provedení, je-li exekuční řízení přerušeno.

Je tedy nesporné, že exekuci prodejem nemovitostí v daném případě, nebylo možno provést, neboť šlo až o druhou exekuci v pořadí, proto bylo *ex lege* přerušeno řízení o exekuci vedené kárně obviněným ve vztahu k předmětným nemovitostem. První exekucí byla ta, kterou nařídil JUDr. S. Exekuční příkaz ve věci vedené JUDr. S. byl katastrálnímu úřadu doručen dříve než exekuční příkaz vydaný kárně obviněným. O této skutečnosti kárně obviněný prokazatelně věděl, jak vyplynulo z jeho lustrací zřejmých ze spisu a provedených při dokazování.

Došlo tak k porušení citovaného § 46 odst. 6 exekučního řádu i § 14 a § 19 zákona č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí. Vedle toho bylo porušeno i ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu, dle něhož pověřený exekutor postupuje při provádění exekuce rychle a účelně; při tom dbá ochrany práv účastníků řízení i třetích osob dotčených jeho postupem. Vedle právních předpisů byly porušeny i stavovské předpisy. Usnesením Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. 2. 2006 byl přijat v souladu s ustanovením § 110 odst. 7 písm. l) exekučního řádu stavovský předpis, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů. Podle jejich čl. 12 odst. 3 je exekutor povinen v exekučním řízení jednat poctivě, respektovat zákonná práva účastníků tohoto řízení a chovat se k nim i k ostatním osobám zúčastněným na řízení tak, aby nebyla snižována jejich důstojnost ani důstojnost exekutorského stavu.

Již v rozhodnutí kárného soudu ze dne 20. 6. 2011, č. j. 14 Kse 4/2011 - 79, www.nssoud.cz, vydaném ve věci téhož kárně obviněného, je uvedeno, že postupuje-li soudní exekutor v exekuci přes zákonný zákaz a exekuci provede, jde o postup rozporný s exekučním řádem. Takové porušení exekučního řádu je třeba považovat za závažné, neboť opačný postup by znamenal popření institutu odkladu (zde: přerušení) exekuce.

Stejně či obdobné závěry vyplývají i z jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného, které se již netýkaly přímo kárně obviněného. Např. z rozhodnutí ze dne 29. 10. 2012, č. j. 14 Kse 4/2012 - 143, www.nssoud.cz, vyplývá, že provádění exekučních úkonů v době přerušení exekuce pro překážku předcházejících exekučních příkazů zapsaných na listu vlastnictví je závažným porušením právního předpisu ve smyslu § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

To, že porušení citovaných právních a stavovských předpisů bylo závažné, jak požaduje § 116 odst. 2 exekučního řádu, který definuje kárné provinění soudního exekutora, plyne také ze skutečnosti, že kárně obviněný takto postupoval úmyslně. Kárně obviněný věděl, že provedení exekuce brání přerušení řízení, přesto tak postupoval. Nejde tedy jen o nedbalostní zavinění a nejde ani jen o drobné administrativní pochybení, ale o provinění se zcela konkrétními důsledky. Zákaz provádět exekuci v přerušeném řízení je v daném případě zákazem zcela zřetelným a neumožňujícím dvojitý výklad. Jde tedy o porušení zřejmého a nesporného ustanovení zákona, o němž hovoří kárný soud ve shora citovaném rozhodnutí sp. zn. 14 Kse 6/2010 jako o kárném provinění.

Na tom nic nemění ani argumentace kárně obviněného, který uvádí, že svým nesprávným postupem jen napravoval nečinnost soudního exekutora JUDr. S., který byl první v pořadí. Zde je nejprve třeba souhlasit s kárným žalobcem v tom, že ani tuto skutečnost (nečinnost jiného soudního exekutora) neměl kárně obviněný zjištěnu spolehlivě. Kárně obviněný vycházel z jediného přípisu, který mu adresoval JUDr. S. Ten ale sám o sobě a bez znalosti exekučního spisu JUDr. S. není dostatečným podkladem pro závěr o nečinnosti. Kárně obviněný vycházel pouze ze skutečnosti, že JUDr. S. v nejbližší době nehodlá přistoupit k prodeji nemovitosti, aniž by jakkoliv znal důvody, jež k tomu JUDr. S. vedly.

Ani kdyby kárně obviněný býval skutečně zjistil, že JUDr. S. byl nepřipustně nečinný, nemohl postupovat tak, že JUDr. S. předstihne. V právním státě není přípustné, aby každý prosazoval právo bez zřetele na způsob, kterým tak činí. Zejména nelze právo prosazovat svémocně bez ohledu na orgány, jejichž náplní činnosti je právě dohled nad dodržováním práva. I v případě nečinnosti JUDr. S. (a kárný soud znovu zdůrazňuje, že nebyla prokázána) měl kárně obviněný dostatek zákonných možností, jak mohl a měl nečinnosti čelit. Státní dohled nad

exekuční činností vykonává předně Ministerstvo spravedlnosti (§ 7 odst. 1 exekučního řádu). To také dle výslovného znění § 7 odst. 2 exekučního řádu při výkonu státního dohledu prověřuje plynulost a délku exekučního řízení. Státní dohled nad exekuční činností vykonává rovněž předseda okresního soudu, do jehož obvodu je exekutor jmenován; jde-li o státní dohled v jednotlivé věci, též předseda okresního soudu, který exekutora pověřil provedením exekuce (§ 7 odst. 6 exekučního řádu). Stejně tak mohl kárně obviněný dát podnět Exekutorské komoře.

Navíc byla předmětná dražba realizována jen několik dnů před tím, než vstoupil v účinnost zákon č. 396/2012 Sb., kterým byl mj. novelizován zákon č. 119/2001 Sb. Po 1. 1. 2013 tedy existují pravidla pro případ nečinnosti orgánu, který provádí exekuci prodejem nemovitosti. Podle § 15a novelizovaného zákona platí, že neučiní-li orgán, který exekuci provádí, i přes výzvu oprávněného z přerušené exekuce bezdůvodně po dobu delší než 3 měsíce úkon směřující k dražbě nemovitosti, může se oprávněný z přerušené exekuce domáhat toho, aby byla prováděna exekuce, jejíž nařízení navrhl. Příslušné usnesení vydá soud, v jehož obvodu je nemovitost. Účastníky řízení jsou navrhovatel a účastníci exekuce, která je prováděna. Právo podat odvolání má také orgán, jehož exekuce je prováděna, a orgán, který má v provádění pokračovat. Právní mocí usnesení se přerušuje původně prováděná exekuce. Kárně obviněný tedy mohl vyčkat několik dnů na účinnost tohoto zákona a případné nečinnosti se bránit u soudu.

Kárný soud proto dílčím způsobem uzavírá, že žalovaný skutek je kárným proviněním.

Zároveň je nutno ještě rozvést to, co již bylo konstatováno při posouzení skutku, jak byl vymezen v kárné žalobě. Exekuční řízení a exekuci jako takovou provádí soudní exekutor (§ 1 odst. 2 exekučního řádu). Vzhledem k tomu, že nebyly žalovány jednotlivé úkony exekučního řízení zvláště, ale provádění exekuce jako celku (včetně dražby) v době, kdy bylo řízení ze zákona přerušeno, lze uzavřít, že žalovaný skutek spáchal kárně obviněný. Byl to totiž on, kdo byl Okresním soudem v Písku ze dne 28. 3. 2011, č. j. 18 EXE 455/2011-11, pověřen provedením předmětné exekuce. Tím nejsou dotčeny závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 29. 10. 2012, č. j. 14 Kse 4/2012 - 143, v němž byla řešena otázka odpovědnosti soudního exekutora za úkony učiněné jeho zaměstnanci. V posledně citovaném rozhodnutí soud posuzoval situaci, kdy byly žalovány přímo jednotlivé dílčí úkony, nikoliv provádění exekuce jako celku. V tom spočívá odlišnost oproti nyní projednávané věci.

V.

Kárné opatření

Při rozhodování o druhu kárného opatření vycházel kárný senát ze všech okolností případu. Kárný soud vyšel ze skutečnosti, že nešlo o rozsáhlá systémová pochybení v činnosti soudního exekutora, ale o pochybení v jediné věci, přičemž kárně obviněný do jisté míry připustil nesprávnost svého postupu. Na druhou stranu při hodnocení následku kárný soud akcentoval to, že nesprávný postup dopadá na širší okruh oprávněných, kteří se přihlašují k první exekuci, která byla nařízena, aby v rámci této exekuce byly uspokojeny jejich pohledávky. Předstihem v exekuci může dojít k poškození práv přihlášených věřitelů. Ti totiž nemohou předpokládat, že bude ve skutečnosti – v rozporu se zákonem – realizována druhá exekuce v pořadí.

Kárný soud též musel přihlídnout k tomu, že kárně obviněný již byl kárně trestán a dosud nedošlo k zahlazení kárného postihu s ohledem na § 123 exekučního řádu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako kárného soudu ze dne 20. 6. 2011, č. j. 14 Kse 4/2011 - 79, byl kárně obviněný shledán vinným tím, že přes návrh povinných na odklad exekuce v exekučním řízení i nadále pokračoval a činil úkony k provedení exekuce. Šlo tedy o jednání podobné s nyní

projednávaným do té míry, že soudní exekutor pokračoval v exekuci, ač tak činit neměl. Zcela shodná byla i obhajoba kárně obviněného, neboť nyní stejně jako v předchozí věci argumentoval nečinností jiného orgánu (nyní soudního exekutora, dříve soudu). To, že nejde o přípustný postup nápravy domnělé nečinnosti jiného orgánu, tedy kárně obviněný soudní exekutor musel vědět. Shora uvedeným rozhodnutím bylo kárně obviněnému dle § 116 odst. 3 písm. a) exekučního řádu uloženo napomenutí. To ovšem nesplnilo zcela svůj účel, neboť i nyní projednávaný skutek nese shodné rysy s tím, za který bylo kárně obviněnému uloženo napomenutí. Proto nyní již kárný soud přistoupil k přísnějšímu kárnému opatření – pokutě dle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu.

Po zvážení všech rozhodujících kritérií spoluurčujících povahu a závažnost kárného provinění dospěl kárný soud k závěru, že adekvátním kárným opatřením v dané věci bude pokuta podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu ve výši 100.000 Kč, tj. částka nikoliv zanedbatelná, ale blíže spodní hranici sazby.

Kárný soud má za to, že uložené kárné opatření vystihuje všechny okolnosti případu a přispěje k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora tak, aby kárný senát v případném příštím kárném řízení nemusel uplatnit kárné opatření přísnější.

Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14052013.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu